

VÀI BÍ MẬT CHƯA TIẾT LỘ VỀ CÁI GỌI LÀ MẶT TRẬN GIẢI PHÓNG MIỀN NAM

Theo Hứa Hoàn, PNĐ 12/1993

Đồng bào Miền Nam VN, ai cũng biết rằng Cộng Sản chiếm được Miền Nam nhờ bịp bợm và khủng bố, "Mặt trận giải phóng Miền Nam" không đại diện cho ai cả, chỉ là công cụ do CS Bắc Việt dựng lên để lừa bịp dư luận trong và ngoài nước, lừa bịp ngay các thành viên của mặt trận này.

Từ "Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam" qua "Liên Minh Dân Chủ", rồi đến "Chính Phủ Lâm Thời Cộng Hoà Miền Nam VN" đều là những màn trình diễn *bịp*. Thành viên của 3 tổ chức trá hình đó đều là *những tên múa rối*, bị điều khiển bởi những tên cán bộ CongSan núp trong hậu trường. Các tổ chức trá hình trên là những vở tuồng được soạn sẵn, các đào kép bị phỉnh gạt đưa vào, phải đóng trọn vai của mình, nếu không sẽ bị thủ tiêu. Tuy là thành viên của mặt trận, họ luôn luôn bị kìm kẹp (VC gọi là bảo vệ), theo dõi, kiểm soát chặt chẽ. Hàng ngày chúng nhồi nhét chính trị. Chúng tôi xin tường thuật quá trình lừa bịp của CS qua các tổ chức bịp bợm ấy ở Miền Nam do kỹ sư Hồ Văn Bửu, từng là ủy viên của chính phủ lâm thời (ngang hàng Bộ trưởng), hồi chánh năm 1970 kể lại. Tập hồi ký này không xuất bản, chỉ dành cho các bạn thân của ông. Tôi may mắn được đọc bản chính tập hồi ký đó, và được phép khai thác để cống hiến độc giả. Hiện ông kỹ sư Bửu vẫn còn trong trại tỵ nạn Thái Lan. Chúng tôi xin trân trọng biết ơn ông Hồ Văn Bửu đã kể lại những âm mưu, những thủ đoạn lừa bịp trong hậu trường bọn VC ở Miền Nam để độc giả thấy được sự gian trá của chúng.

Ông Hồ Văn Bửu sinh năm 1932 tại Biên Hòa. Thân phụ là ông Hồ Văn Tam, nhà giáo, sau khi hồi hưu làm chủ tịch hội đồng tỉnh Biên Hòa 1962-1963. Năm 1948, ông Bửu qua Pháp du học cùng chuyến tàu với Đỗ Cao Trí, lúc đó qua Pháp học về nhảy dù. Ông vừa là bà con, vừa là bạn học với cố Đại tướng VNCH Đỗ Cao Trí. Qua Pháp, ông Bửu theo học trường Bernard Palassy ở Montpellier, sau đó lên Paris tiếp tục học và đỗ kỹ sư Canh nông năm 1958. Năm sau ông về Miền Nam được chính phủ VNCH bổ nhiệm làm phụ tá cho tiến sĩ Thái Công Tụng đang làm trưởng ban Thổ nhưỡng / Trường kỹ thuật nông nghiệp.

Nguyễn Khắc Viện (bs)

Kể từ năm 1964, ông thôi làm công chức ở Bộ Canh nông, qua làm chuyên viên khảo cứu cao su cho các đồn điền cao su Pháp ở Miền Đông Nam phần. Trong những năm còn là sinh viên ở Pháp, ông Bửu đã có cảm tình với VC vì bị tổ chức Liên hiệp Việt kiều của bác sĩ Nguyễn Khắc Viện tuyên truyền. Lúc đó ở Pháp, nhiều trí thức mới tốt nghiệp như ông, còn *ngây thơ chính trị, chưa hiểu CS là gì*, đến khi có người tuyên truyền về chủ nghĩa CS, họ thấy tốt đẹp, nên theo, rồi bị *mắc lừa* ! Cụ thể có bác sĩ Trương Công Trung tức Hai Ngộ, kỹ sư Phạm Tám, kỹ sư Trần Văn Thiện, nghe *lời đường mật của CS*, hồi hương về Bắc. Nguyễn Khắc Viện vẽ ra trước mắt họ một chương trình "về phục vụ đất nước sau chiến thắng Điện Biên Phủ" với cả một tương lai rực rỡ. Về đến Hà Nội, các trí thức ấy được bổ nhiệm dưới quyền những tay VC bản cổ nông, không biết chuyên môn. Hàng ngày, họ bị cán bộ nhồi sọ về chính trị, kiểm thảo thường xuyên. Vì thuộc thành phần tiểu tư sản, giới trí thức hồi hương này không bao giờ được Đảng CSVN tin cậy, cũng không bao giờ cho giữ chức vụ chỉ huy nào cả.

Trường hợp ông Bửu có hơi khác. Khi làm chuyên viên cho Viện khảo cứu cao su cho các đồn điền Pháp, ông có dịp tới lui nhiều lần các đồn điền cao su nằm trong chỗ khuất vắng của các tỉnh Miền Đông Nam phần, là nơi có du kích, cán bộ CS núp lên hoạt động kể từ sau năm 1963. Thỉnh thoảng ông gặp họ, nói chuyện, bị họ tuyên truyền rồi ngã theo cái gọi là "mặt trận giải phóng Miền Nam", công cụ của CS Bắc Việt mà ông tưởng là tổ chức của...người quốc gia yêu nước, có khuynh hướng độc lập, chống lại sự can thiệp vào nội bộ nước nhà của Mỹ. Khi đã lọt vào tay CS rồi, thấy mình bị *mắc lừa*, ông Bửu chỉ tìm cơ hội vượt thoát khỏi cái tổ chức bịp bợm đó. Từ căn cứ của "chính phủ lâm thời" nằm sâu trên đất Miên, ông Bửu nhờ một người dẫn đường, tìm cách trốn qua Miên, bị cầm tù một thời gian, rồi bị trục xuất qua Lào. Ở đây ông bị điều tra mấy tháng rồi giải giao cho chính phủ VNCH.

Cuộc vượt thoát khỏi nanh vuốt của bọn CS phải mất 6 tháng. Sau năm 1975, ông bị bắt cầm tù cho đến cuối năm 1980 mới được thả. Về Saigon, ông sống không có hồ khẩu suốt 10 năm, tìm cách vượt biên nhiều lần nhưng thất bại. Lần sau cùng, ông đến được trại tỵ nạn Thái Lan năm 1990. Mới đây, nghe tin ông bị lọt sổ thanh lọc, chúng tôi thấy cách làm việc của Ban thanh lọc người tỵ nạn ở Thái Lan rất khó hiểu. Ông Bửu là

một nhân viên cao cấp của CS, chống đối chế độ, trở về hồi chánh, rồi trốn thoát, bị tù đày, sau cùng vượt biên nhiều lần mới tới được bến tự do, nhưng không được nhìn nhận tư cách tỵ nạn chính trị. Ông có đủ giấy tờ chứng minh, hình ảnh báo chí ngoại quốc chụp khi ông công du Ấn Độ tố cáo chế độ CSVN, thế mà vẫn bị đánh rớt. Không biết Ban thanh lọc đòi tiêu chuẩn của người tỵ nạn như thế nào mới gọi là hội đủ điều kiện của người tỵ nạn chính trị ?

Phong Trào Hòa Bình, mở màn cho cuộc đấu tranh chính trị của CS ở Miền Nam :

Hiệp định Geneva 1954 có điều khoản qui định rằng 2 năm sau, sẽ tổ chức một cuộc tổng tuyển cử để thống nhất đất nước. Tại Miền Nam, chính phủ Việt Nam Cộng Hòa biết rằng nếu tổ chức bầu cử, Miền Bắc sẽ gian lận, và chiến thắng. Hơn nữa, viện lễ chính quyền quốc gia không ký tên vào Hiệp định Geneva, nên chính phủ Miền Nam tự coi mình không bị ràng buộc bởi những điều kiện trong đó. Năm 1956, Tổng thống Ngô Đình Diệm thông báo cho Chủ tịch Ủy hội Quốc tế Kiểm soát Đình chiến ở VN, lúc đó là Đại sứ Ấn độ Christian Menon. Ông này vốn thiên Cộng, đã tìm cách thuyết phục chính phủ VNCH nhiều lần nhưng thất bại. Được tin đó, Hồ Chí Minh thất vọng ra mặt, nhưng hấn đã có chuẩn bị trước, cài nhiều cán bộ ở lại (từ 3000-5000 người) ngay khi ký Hiệp định Geneva. Bọn CS Bắc Việt phát động một hình thức đấu tranh chính trị mới: Đó là nguyên nhân chào đời của cái gọi là "phong trào đòi hòa bình và dân tộc tự quyết" ở Miền Nam.

Để phát động phong trào này, trước hết, bọn cán bộ CS nằm vùng bắt đầu hoạt động bí mật. Họ móc nối các trí thức ngây thơ, những người kháng chiến cũ đã bỏ họ về thành sau 1954. Cụ thể là Tạ Bá Tòng, cán bộ trí vận CS tự là Năm Thới, hoạt động bí mật để tạo sự bất ổn trong dân chúng. Để mở đầu, Tạ Bá Tòng móc nối gia đình bác sĩ thú y Phạm Văn Huyền, nguyên là Tổng ủy trưởng Di cư năm 1954, có nhiệm vụ chuyên chở người tỵ nạn từ Bắc vô Nam ! Gia đình ông Huyền có một người con gái tên là *Phạm Thị Thanh Vân*, lại có cảm tình với CS. Bà ta kết hôn với ông Ngô Bá Thành nên lấy tên chồng để hoạt động trong hàng ngũ trí thức. Qua sự trung gian của gia đình bác sĩ Huyền, Tạ Bá Tòng tiếp xúc với nhiều trí thức bất mãn khác ở Miền Nam, nhưng cũng không ưa CS. Tạ Bá Tòng không bao giờ ra mặt. Từ trong tối, hấn chỉ thị cho bác sĩ Huyền, bà Ngô Bá Thành đi móc nối các vị lãnh đạo tôn giáo, các nhà báo, nhà giáo có uy tín để lập "liên hiệp hành động" chống sự can thiệp của Mỹ.

Ngô Bá Thành biểu tình (1962)

Giai đoạn này, mục tiêu của CS là phát động một phong trào của dân chúng đòi "Hòa bình và Tự quyết", có lúc báo chí Miền Nam gọi là "Phong trào Hòa bình". Mục đích sâu kín bên trong là yêu cầu chính phủ VNCH thi hành Hiệp định Geneva, tổ chức Tổng tuyển cử để thống nhất đất nước, để "mọi người dân tự quyết lấy số phận đất nước và thể chế tương lai của VN". Phong trào này còn hô hào tẩy chay người Mỹ can thiệp vào nội tình Miền Nam VN. Cán bộ VC chỉ đạo phong trào không bao giờ ra mặt.

Chúng núp lén để ra chỉ thị. Chúng tìm một số gương mặt trí thức được quần chúng biết đến để lôi kéo. Những người lãnh chỉ thị của CS mời các bạn bè, thân hữu, vốn chỉ có cảm tình với nhau thôi, đến nhà hàng Thanh Thế để ăn cơm. Tới nơi, mới biết chúng tổ chức họp báo và ra tuyên ngôn đòi hỏi, yêu sách như đã nói trên. Phiên họp vừa mới bắt đầu thì cảnh sát VNCH áp vào bắt đủ mặt (lời ông Bửu). Ông Bửu cũng có dự phiên họp này nhưng đã lanh chân chạy thoát. Hôm đó, "Buổi họp báo ngụ ý trang dưới hình thức buổi tiệc" có những người sau đây:

- Luật sư Nguyễn Long
- Bà Ngô Bá Thành (Phạm Thị Thanh Vân)
- Bác sĩ Phạm Văn Huyền
- Kinh lý Đào Văn Nhơn
- Hoạ sĩ Đặng Văn Ký
- Kỹ sư Hồ Gia Lý
- Ký giả Cao Minh Chiếm
- Giáo sư Đại học Văn khoa : Tôn Thất Dương Kỳ

Sau đó họ bị chính quyền VNCH đưa ra tòa xét xử. Những người trong Ban Chấp hành bị 5 năm tù, những người bị mời ăn tiệc, chỉ mới ký tên bị 6 tháng tù ở. Luật sư Nguyễn Long trong Ban chấp hành bị 5 năm tù. Ít lâu sau, chính phủ Ngô Đình Diệm nhất định đưa 3 ông : Bác sĩ Phạm Văn Huyền, Giáo sư Tôn Thất Dương Kỳ và nhà báo Cao Minh Chiếm được gọi là "3 ông hòa bình" trực xuất ra Bắc qua ngã cầu Hiền Lương.

Khi hay tin "3 ông hòa bình" bị áp giải qua cầu Hiền Lương, VC đã tổ chức một cuộc mít-tinh để đón tiếp và tuyên truyền. Đây cũng là một cuộc đấu tranh chính trị giữa 2 Miền Nam & Bắc. Khi "Các ông hòa bình" được cảnh sát Miền Nam dẫn độ ra đến sông Bến Hải, có khuyên các ông một lần chót *nên xin ở lại để được khoan hồng*, nhưng các ông đã lờ leo lên lưng cọp rồi, khó xuống được ! Cây cầu Hiền Lương lúc đó sơn 2 màu khác nhau : phân nửa phía bên CS sơn màu đỏ, phân nửa bên VNCH sơn màu xanh. Khi 3 ông hòa bình vừa bước qua ranh giới phân chia Nam Bắc, công an VC chạy tới tiếp đón, giành các túi xách của 3 ông để 3 ông rảnh tay đến dự cuộc mít-tinh do CS tập trung dân chúng ở huyện Vĩnh Linh (Quang Trị) đến để tuyên truyền. Cuộc mít-tinh này gọi là dân chúng tự động họp mít-tinh chào mừng 3 nhà trí thức yêu nước của Miền Nam. Về sau, thân nhân của một trong 3 vị ấy (xin giấu tên) nói rằng khi trở lại lấy túi đồ, thì túi đồ đã bị lục soát, bị mất đi mấy bộ đồ mới. Sau đó, 3 ông hòa bình được dẫn đi thăm viếng các xí nghiệp, nông trường và hợp tác xã ở Miền Bắc để tuyên truyền cho chính sách đoàn kết chiến đấu của VC.

Số phận của 3 nhà trí thức Miền Nam này ra sao ?

Hết gia đoạn tuyên truyền rồi, cả 3 ông được đưa sang Cam-bốt để tiếp tục làm công tác *đánh lừa dư luận dân chúng hải ngoại* với đường lối mới, đòi "trung lập hóa Miền Nam theo chủ trương của Tổng Thống De Gaulle là trung lập hóa toàn thể Đông Dương". Trái lại, lúc này Quốc trưởng Sihanouk (Cao Mien) không đồng ý sự có mặt của 3 ông hòa bình trên xứ Chùa Tháp, nên ra lệnh cho cảnh sát mời 3 ông đến và yêu cầu rời khỏi lãnh thổ Cam-bốt lúc nào thuận tiện nhất. Họ khuyên 3 ông làm đơn lên Quốc trưởng Sihanouk, để xin đi bất cứ nơi nào cũng được. Riêng một mình giáo sư Tôn Thất Dương Kỳ làm đơn xin ra Bắc, được bố trí làm Tổng thư ký Mặt Trận Liên Minh Dân Chủ của luật sư Trịnh Đình Thảo sau này. Đó là chức vụ hữu danh vô thực, khiến ông chán nản, và bất mãn từ đó. Còn 2 ông Phạm Văn Huyền và Cao Minh Chiếm thì xin qua Pháp, không bị VC lợi dụng nữa. "Phong trào hòa bình và Tự quyết" của CS bị thất bại. Nó tạm lắng dịu một thời gian chờ cơ hội khác tái sinh dưới một tổ chức khác để rù quên những *con mồi ngây thơ* khác, đó là Liên Minh Dân Chủ của luật sư Trịnh Đình Thảo.

Liên Minh Dân Chủ của luật sư Trịnh Đình Thảo :

Chế độ Ngô Đình Diệm Miền Nam sụp đổ là một nguy cơ cho đất nước. Thời kỳ sau cuộc đảo chánh 1/11/1963, Miền Nam rơi vào tình trạng khủng hoảng lãnh đạo trầm trọng, khủng hoảng về đường lối chiến tranh (quốc sách Ấp Chiến Lược đang có hiệu quả, nhưng vì mặc cảm với chế độ cũ, nên bãi bỏ để lập Ấp Đời Mới, Ấp Tân Sinh, đó chỉ là các hình thức vá vúi tạm bợ). Chế độ mới chỉ lo thỏa mãn tham vọng của mình và lo trả thù những quân nhân, công chức có liên hệ với chế độ cũ, làm thiệt hại đến tiềm năng chiến đấu chống CộngSan.

Trịnh Đình Thảo bên cạnh Nguyễn Hữu Thọ

Tất cả những điều đó tạo ra sự bất ổn chính trị, chia rẽ và CS liền khai thác triệt để. Chúng đưa cán bộ xâm nhập vào dân chúng Miền Nam để tuyên truyền, móc nối với các thành phần trí thức, tôn giáo. Nhiều trí thức trong "Phong Trào Hoà Bình" lúc trước đã mãn hạn tù. Họ bất mãn chính phủ VNCH. Khi CS chủ trương mở ra mặt trận tranh đấu mới thì họ sẵn sàng tham gia, đó là "Liên Minh Dân Chủ" của luật sư Trịnh Đình Thảo. Lúc này Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam đã chào đời, nhưng chỉ đóng trong rừng. Cục R và mặt trận này cứ dời đổi địa điểm tới lui 2 bên con sông nhỏ, làm ranh giới giữa Tây Ninh và Kampuchea. Mặt Trận GPMN ra đời mấy năm nhưng tỏ ra không hữu hiệu, nên họ mới dựng ra cái gọi là "Liên Minh Dân Chủ", để lôi cuốn trí thức tranh đấu ngay trong vùng chính phủ VNCH kiểm soát. Trịnh Đình Thảo là người Miền Bắc, sinh trong một gia đình có tiếng tăm, cả thầy 4 anh em, đều đỗ đạt, hay giữ chức vụ quan trọng trong chính quyền Pháp thuộc. Người anh cả là Trịnh Đình Huyền, tốt nghiệp Trường Canh nông Hà Nội, là đốc công ở Bạc Liêu, người anh kế tốt nghiệp Trường Công chánh, và người em gái út gả cho một luật sư ở Hà Nội. Ông Thảo tốt nghiệp tiến sĩ Luật khoa bên Pháp, về mở văn phòng luật sư ở Saigon.

Buổi họp đầu tiên của Liên Minh Dân Chủ vào tháng 1/1964 tổ chức tại nhà ông Kinh lý Đào Văn Nhơn, đường Hàn Thuyên, thẳng góc với Dinh Độc Lập.

Lời ông Bửu: "Trước ngày họp, tôi được tiếp xúc với một cán bộ VC tên Tư Đen mời tôi tới làm thư ký cho Liên Minh đó. Phản ứng đầu tiên của tôi là từ chối, vì lẽ tôi đang ở trong tuổi động viên, đi lính VNCH. Tư Đen

lý luận rằng: "Trong số thư ký đó, cũng có Lý Chánh Trung và Nguyễn Văn Trung (giáo sư Đại học Văn khoa) cũng ở lớp tuổi của anh có sao đâu !" Tôi suy nghĩ một lúc... rồi cũng nghe theo lời của anh ta, để rồi hôm sau tôi đến chỗ họp."

Tại nhà ông Kinh lý Đào Văn Nhơn, vào lúc 16 giờ, có mặt gần như đông đủ hết các trí thức được mời. Kế tiếp, thẩm phán Trần Thúc Linh, thuyết trình mục đích và yêu cầu việc thành lập Liên Minh Dân Chủ. Sau khi Trần Thúc Linh kêu gọi anh em đóng góp ý kiến, thì giáo sư Lý Chánh Trung mới đặt vấn đề:

- Người ta mời tôi vào một tổ chức quốc gia mà trong chương trình hành động không có đề cập đến vấn đề chống CS, thì vô tình chúng ta sẽ bị chính quyền chụp mũ rằng chúng ta hoạt động có lợi cho CS thì sao ? Chỉ một mình Trần Thúc Linh trả lời rằng:

- Chúng ta là những người dân không bị CS cai trị. Chúng ta không có cơ sở nào nêu lên vấn đề chống Cộng.

Cuộc họp gây cần sắp đổ vỡ. Đến giai đoạn bầu ban chấp hành, thì ông Kha Văn Dưỡng, dân biểu khóa I của VNCH, được bầu làm chủ tịch. Các chức vụ khác như sau :

- Phó chủ tịch : Luật sư Trịnh Đình Thảo.

- Tổng thư ký : Trần Thúc Linh.

- Phó Tổng thư ký

- Ủy viên : Bà Ngô Bá Thành, Nhà văn Thanh Nghị, Thiếu Sơn...

Sau cuộc họp, chủ nhà mới ăn tiệc thì tôi được rỉ tai rằng : "Chỉ làm biên bản đưa về Cục R, chứ không đứng tên, tức là VC có âm mưu sử dụng tôi (Hồ Văn Bửu) vào việc khác". Chừng một tuần sau, tôi đọc báo được biết rằng con trai của ông Kha Văn Dưỡng là Thiếu tá Quân lực VNCH (1964) viết báo đính chánh : Cha của anh được mời đi ăn tiệc, rồi tên ông ta (Kha Văn Dưỡng) được đưa lên làm chủ tịch "Liên Minh Dân Chủ" mà chính ông không biết. Một vài ông khác cũng viết báo đính chánh, cho nên liên minh này của VC chết ngay sau khi công bố danh sách, và chính phủ VNCH cũng không bắt bớ ai cả.

Tuy nhiên qua hành động quá lộ liễu của ông Trần Thúc Linh, hoạt động chống phá VNCH mà chính quyền không đủ chứng lý để bắt ông ta. Vào một ngày nào đó của năm 1967, con trai ông đang học năm thứ hai trường Đại học Y khoa Saigon, bị 2 thanh niên lực lưỡng từ bên ngoài, đột nhập vào trường Y khoa, bắt ném qua balcon từ lầu hai xuống đất. Chú sinh viên y khoa năm thứ hai này chết ngay tại chỗ. Đó là hành động trả đũa của ông Thiệu hay ông Kỳ gì đó (lời ông Bửu), cho nên Công an VNCH khởi mắt công đi tìm thủ phạm.

Dương Quỳnh Hoa (bs)

Sau lễ an táng con trai, ông Trần Thúc Linh có đăng báo cáo phó, cảm ơn các bộ trưởng và thân hào nhân sĩ đã chia buồn với gia đình ông. Vả lại, khi thấy sinh mạng bị đe dọa, Trần Thúc Linh không còn dám hoạt động cho CS nữa. Trái lại, hành động ném lựu đạn giết chết luật sư Dương Trung Tín (anh ruột bà Dương Quỳnh Hoa, theo CS) tại nhà ở Đà Lạt đã thúc đẩy bác sĩ Dương Quỳnh Hoa (đang làm việc móc nối trí thức cho VC; Hoa vào Đảng CSVN khi còn học ở Pháp) chạy theo VC sau cuộc Tổng công kích Mậu Thân của VC năm 1968. Luật sư Tín là người đã từng mang thư riêng của Lê Duẩn gọi cho luật sư Nguyễn Hữu Thọ để móc nối ông này tham gia MTGPMN vào năm 1960.

CSVN sắp đặt cuộc tiếp xúc của trí thức Miền Nam và Đặc sứ lưu động Mỹ :

Cuộc tiếp xúc này cũng là một đòn chính trị của VC, nói thẳng cho Mỹ biết thái độ của *trí thức thân Cộng Miền Nam* muốn đuổi Mỹ, muốn Mỹ ngưng viện trợ, rút cổ vấn, và không can thiệp vào nội bộ Miền Nam. Người Mỹ cũng tò mò, họ muốn biết quan điểm ra sao của một số trí thức không ủng hộ chính phủ VNCH hiện hữu, mà cũng chưa ra mặt hoạt động cho CSVN. Liên Minh Dân Chủ thất bại, VC xoay qua một hình thức tranh đấu khác, lợi dụng các nhà trí thức ngây thơ về CongSan. Đây không phải là một phong trào, mà chỉ là một cuộc trực diện đấu khẩu với Mỹ, do VC chủ mưu từ trong bóng tối. *Họ đâu có người trí thức. Họ chỉ lợi dụng trí thức làm công cụ để họ đạt được mục đích mà thôi.* Phần này chúng tôi ghi lại lời thuật của ông Bửu.

Vào năm 1965, qua sự sắp xếp của CSVN, chúng tôi một số trí thức có cảm tình với CS được đưa đến một nhà hàng để gặp gỡ với Đặc sứ lưu động của TT Johnson. Buổi tiệc này được tổ chức bí mật tại một phòng trên lầu 3 nhà hàng Á đông trong Chợ Lớn. Đúng giờ hẹn, chúng tôi đến thì ông Yamato đã có mặt một mình

trong phòng khách, đang xem báo. Qua lời giới thiệu của bà Ngô Bá Thành, chúng tôi chào hỏi xã giao bằng tiếng Pháp. Ông Yamato mời chúng tôi vào phòng ăn. Bữa cơm Tàu thịnh soạn được lần lượt dọn lên, không có ai uống rượu cả, và đàm thoại tự do, không có máy ghi âm. Mục đích của ông đại sứ này là đi nhiều nước, tiếp xúc với giới trí thức và chính quyền sở tại để thăm dò ý kiến về việc Mỹ trực tiếp tham chiến ở VN. Ông trò chuyện với người ngồi kế bên. Rồi ông tự động xin đổi chỗ ngồi để tiếp chuyện với từng người một. Ông hỏi tôi :

- Ông nghĩ gì về cuộc chiến tranh hiện nay ?

Tôi đáp :

- Thừa ngài đại sứ, cuộc chiến tranh này không thấy chiến thắng quân sự. Người Mỹ có phương tiện hiện đại và vũ khí tối tân, nhưng không tiêu diệt được người du kích Công Sản. Chúng tôi đề nghị người Mỹ *đình chiến* để thương thuyết và rút quân Mỹ đi thì sẽ có hòa bình. Bởi chiến tranh lâu dài chỉ gây chết chóc cho "người dân vô tội".

Ông ta (Yamato) nói thêm :

- Các anh có tiếp xúc với bên kia (CSVN) không ?

Tôi (Bửu) trả lời *không* .

Ông Yamato nói :

- Hãy chờ đợi vài năm nữa sẽ chấm dứt chiến tranh.

Kể đó, ông chuyển ghế để ngồi gần người khác và tôi không nghe ông hỏi gì thêm.

Chúng tôi gồm có luật sư Trịnh Đình Thảo, bà Ngô Bá Thành, thẩm phán Đỗ Quang Huệ, thẩm phán Trần Thúc Linh, kỹ sư Trương Như Tảng, kỹ sư Hồ Gia Lý, *kỹ sư Tô Văn Cang (một cán bộ cao cấp của VC; người sau này chúng nhận sự đầu hàng của Dương Văn Minh trong Dinh Độc Lập)*, bác sĩ Trần Văn Du, Kinh lý Đào Văn Nhơn, họa sĩ Đặng Văn Ký và kỹ sư Hồ Văn Bửu.

Cuối cùng, ông đại sứ Yamato mới lên tiếng cho cả bàn tiệc nghe rằng trước đây ông đã từng đi Âu Châu, sang Đông Nam Á, tiếp xúc với các chính quyền địa phương, rồi trạm chốt là VN, để gặp gỡ các trí thức VN, trước khi ông về Mỹ báo cáo cho Tổng Thống Mỹ... Tiếp đó, ông đưa ra một quyển sổ yêu cầu mỗi người ghi tên họ, tuổi tác và nghề nghiệp của mình. Cuối cùng ông vui vẻ đứng dậy chia tay từng người, và chúc sức khỏe. Ông yêu cầu mọi người kiên trì chờ đợi ngày hoà bình sẽ đến VN không xa lắm đâu! Cũng theo lời ông Bửu, lúc đó Mỹ chưa trực tiếp tham chiến tại VN. Vài tháng sau, Mỹ đổ quân ào ạt vào Saigon và Đà Nẵng.

Sau cuộc gặp gỡ đại sứ Yamato thì vài tháng sau, có một số người Mỹ tìm gặp *một số trí thức VN đối lập với chính quyền VNCH*. Một dịp tình cờ, tôi đến nhà ông Trịnh Đình Thảo ở Hạnh Thông Tây, Gò Vấp, lời ông Bửu, đây là một vườn xoài rộng 6 mẫu, ông Thảo cho xây một nhà đúc kiên cố, theo kiểu nhà khách ở bệnh viện Cộng Hòa. Chúng tôi ngồi uống trà dưới bóng mát của 3 cây xoài, trên những ghế đá mài. Tôi được ông Thảo giới thiệu với một người Mỹ nói tiếng Pháp, còn tôi được gọi là kỹ sư không xưng tên. Sau lời chào hỏi lịch sự theo xã giao Tây phương, chúng tôi nói chuyện thoải mái với ông Mỹ này . Tôi nói :

- Nguyện vọng của chúng tôi là yêu cầu Mỹ rút quân để vấn đề chiến tranh này cho người VN giải quyết với nhau.

Người Mỹ đáp :

- Nếu quân đội Mỹ rút đi, thì VC sẽ chiếm Miền Nam.

Tôi nói tiếp :

- Nếu VC có thắng thì chúng tôi hợp tác với họ trong hòa bình, không còn bắn giết nhau nữa, người dân Việt Nam mới sống yên ổn, sinh hoạt bình thường, không còn lo sợ chiến tranh.

Người Mỹ này đứng dậy, lấy khăn lau mồ hôi trán, rồi chặm rãi đáp :

- Nếu CSVN vào Saigon, thì sẽ bắn giết lực lượng VNCH. Saigon sẽ thành biển máu lửa. VC sẽ bỏ tù hết các ông !

Tôi đáp ngay :

- Chúng tôi là dân sự, không chống đối họ thì họ sẽ trọng dụng chúng tôi, nhất là chúng tôi là những chuyên viên về kinh tế, kỹ thuật, có thể phục vụ cho đất nước bất cứ lúc nào cũng được.

Ông Mỹ nói :

- Ông còn *ảo tưởng* lắm ! Người Công Sản có đường lối độc tài của họ, không sử dụng người trí thức đâu !!! *Họ sẽ tiêu diệt giai cấp* bằng cách quốc hữu hóa tài sản của người dân, *biến con người thành công cụ sản xuất*, nhằm bảo vệ giai cấp lãnh đạo của họ, được gọi là giai cấp công nhân thất học đó.

Tôi có cảm tưởng khinh thường ông Mỹ này, vì tôi cho rằng ông đi tuyên truyền chống cộng như con vẹt. Tôi đáp :

- Xin lỗi ông, tôi không tin !

Trong khi đó, trước sự chú ý của nhà văn Thanh Nghị, Hoàng Trọng Quý, ký giả Hoàng Trọng Miên, bà Ngô Bá Thành, kỹ sư Trần Văn Quyển, ký giả Thiều Sơn, kỹ sư Hồ Gia Lý...thì ông Thảo cắt ngang lời nói của tôi Ông nói :

- Cháu còn trẻ nên còn hăng đấy !

Ông Mỹ cười và quay sang bà Ngô Bá Thành ngồi kế bên nói chuyện một lúc. Rồi ông nói rõ lập trường của Mỹ như sau :

- Người Mỹ sang VN chiến đấu vì lý tưởng tự do và bảo vệ tự do cho dân tộc VN. Với tư cách một người trí thức Mỹ, tôi tin rằng số đông trí thức VN đều có du học ở phương Tây, sẽ hiểu biết được thực tâm của chính phủ Mỹ, để không chống đối Mỹ tiến hành chiến tranh ở VN, nhằm ngăn chặn làn sóng sẽ do Trung Cộng đang muốn bành trướng sang VN và Đông Nam Á. Trong dịp này, CSVN núp dưới chiêu bài "giải phóng' Miền Nam", để rồi sau khi chiếm được VNCH, họ sẽ thôn tính luôn cả Lào và Kampuchea.

Qua cuộc tiếp xúc này, tôi được biết ý định của Mỹ, nhưng tôi vẫn xem Mỹ là kẻ xâm lược VNCH, vì lẽ "người dân có kêu Mỹ tham chiến đâu" ! Tự nhiên người Mỹ vào thay thế người Pháp sau Hiệp định Geneva 1954 và cai trị chế độ VNCH xuyên qua các chính quyền do Mỹ dựng lên. Sự có mặt của người Mỹ như chủ nhân ông, không có chính nghĩa. Đối với lương tri con người, mặc dù chính quyền Mỹ đã tốn rất nhiều tiền, và thanh niên Mỹ phải bỏ mạng ở chiến trường VN. Bởi vì nếu CSVN xâm lược thì nhân dân Miền Nam có quyền tự vệ và đánh đuổi CSVN ra Bắc Việt. *Cũng bởi vì quốc sách Ấp Chiến Lược của VNCH đang tỏ ra hữu hiệu thì Mỹ lại thay đổi chính sách chống Cộng!*

Hoạt động của "Chính phủ Lâm thời Cộng Hòa Miền Nam Việt Nam"

Sau khi *Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam* không còn hữu hiệu nữa, CSVN giải tán để lập thành "Chính phủ Lâm thời Cộng hòa Miền Nam VN". Bác sĩ Dương Quỳnh Hoa từ Ban Y tế qua làm Bộ trưởng Y tế. Các ông trong Ban tuyên huấn mặt trận thì trở thành Bộ trưởng Thông tin hay Giáo dục. Các ông già như ông Trịnh Đình Thảo, Lê Văn Giáp, Lâm Văn Tét ra Bắc lánh nạn. Vợ chồng Thiên Giang, Trần Kim Bảng ra Bắc để qua Đông Đức chữa bệnh. Lâm Văn Tét là kỹ sư, có chân trong Thượng hội đồng quốc gia, thành lập sau khi lật đổ chính phủ Ngô Đình Diệm. Tét được Trần Bạch Đằng móc nối theo VC.

Sau khi chính phủ này được dựng lên thì nó được lệnh của CS Bắc Việt tổ chức đi thăm hữu nghị chính phủ Hoàng gia Kampuchea. Trong buổi họp, đại diện chi bộ đảng là Huỳnh Tấn Phát tiết lộ cấp trên chỉ định "*chị Bảy Hồng*", tức bác sĩ Dương Quỳnh Hoa, tham gia phái đoàn của chính phủ do Huỳnh Tấn Phát cầm đầu Trên thực tế, phái đoàn này gồm toàn thể cán bộ cao cấp của Đảng CSVN, chỉ có 2 người của "chính phủ cách mạng lâm thời" như kể trên. Phái đoàn được dự trữ tự động đến thị xã Swayriêng thì xe chính quyền Kampuchea đón rước đưa về Phủ Thủ tướng cho Lon Nol tiếp đón. Sau nghi lễ tiếp đón ở Dinh thủ tướng, Lon Nol, Thủ tướng chính phủ, hướng dẫn phái đoàn "chính phủ cách mạng lâm thời MNVN" đến hoàng cung ra mắt Thái tử Sihanouk và hoàng hậu Monique Tối lại, phái đoàn được mời dự tiệc và nghỉ đêm tại nhà khách của hoàng cung. Qua hôm sau, Huỳnh Tấn Phát, Dương Quỳnh Hoa, Hoàng Bích Sơn và Nguyễn Văn Hiếu được Sihanouk hướng dẫn đi tham quan các cơ sở văn hóa của Kampuchea như Chùa Vàng, Chùa Bạc và vài cơ sở kinh tế trong thành phố Nam Vang. Trong khi đó, phái đoàn chuyên viên kinh tế giữa 2 chính phủ làm việc với nhau.

Cụ thể như VC cần mua 90,000 tấn gạo, nhưng VC ký hiệp định mua của Kampuchea 60,000 tấn thôi, vì lẽ VC cảnh giác rằng chính phủ Kampuchea có thể lật lọng thì VC sẽ ở vào thế bí. Còn 30,000 tấn gạo kia thì sẽ giữ bí mật để mua gạo chợ đen của dân chúng Miền tự động chở xuống biên giới Việt-Miền bán cho cơ quan hậu cần của VC. Qua 3 ngày viếng thăm chính thức Kampuchea, "chính phủ cách mạng lâm thời MNVN" muốn mua lòng Sihanouk, nên biếu cho Kampuchea 5 hòn đảo của VN đối diện với thành phố Kép của Kampuchea. *5 hòn đảo này nguyên là chủ quyền của VNCH, có dân cư VN đang sinh sống và VC biếu không cho Kampuchea để lấy lòng Sihanouk, nhờ y cho phép chở vũ khí từ Komponsom lên biên giới Việt-Miền theo giá biểu 4000 -5000 riel một tấn.*

Nói về sự lãnh đạo của đảng CSVN, thì trong phái đoàn này có Hoàng Bích Sơn của Bắc Việt là người trực tiếp đưa ra đường lối và chủ trương của đảng, vì lẽ Sơn là người với danh nghĩa thư ký của Mặt Trận GPMN, nhưng lại lãnh đạo trực tiếp Nguyễn Hữu Thọ trong thời kỳ chiến tranh VN. Còn tại "Phủ chủ tịch" của "Chính phủ Cách mạng Lâm thời MNVN" thì tên Tư Dũng là Bí thư đảng đoàn của Phủ chủ tịch, tức là lãnh đạo luôn cả Huỳnh Tấn Phát trong mọi sinh hoạt. Còn ở Tòa Đại sứ VC ở Nam Vang, thì tên Ba Dũng là Đệ nhất bí thư Tòa Đại sứ, lãnh đạo Đại sứ Nguyễn Văn Hiếu, mặc dù Nguyễn Hữu Thọ, Huỳnh Tấn Phát và Nguyễn Văn

Hiếu đều là đảng viên, nhưng không thuộc thành phần công nhân và bản cổ nông vô sản, nên không được quyền lãnh đạo theo chủ trương của Đảng CSVN. Tôi nói rõ như vậy để chứng minh rằng CSVN không bao giờ sử dụng khả năng của người trí thức. Nếu người trí thức đó do chế độ tư bản đào tạo mà đứng được trong hàng ngũ CS thì có 2 lẽ : một là đảng viên kỳ cựu cỡ Nguyễn Khắc Viện và Huỳnh Tấn Phát, *đã lờ phống* lao thì phải theo lao. Nhưng sau này, Nguyễn Khắc Viện cũng bị thất sủng rồi ; thứ hai là các trí thức cơ hội, chế độ nào cũng hùa theo để kiếm ăn cỡ Nguyễn Xuân Oánh, Nguyễn Ngọc Hà, Ngô Bá Thành, Lý Chánh Trung,...

Sau khi kết thúc việc viếng thăm chính thức Kampuchea, Lon Nol đích thân đưa phái đoàn "chính phủ cách mạng lâm thời MNVN" của VC từ Nam Vang về biên giới Việt-Miên. Tại biên giới này, nhờ con sông Saigon chia đôi 2 nước, VC chuẩn bị sẵn xuồng để băng qua sông (chỗ hẹp nhất phía trên đó như 1 dòng suối) ở đoạn hẹp nhất để trở lại căn cứ VC trên đất Kampuchea. Trong dịp này, Hoàng thân Sihanouk có biếu cho "chính phủ cách mạng lâm thời MNVN" 16 tấn *khô cá*, gọi là món quà hữu nghị Khmer -Việt Nam. Từ đất Miên băng qua sông, tưởng là qua lãnh thổ VN cũng rất thực tế. Có lần, ký giả Burchette, 2 giáo sư y khoa người Pháp tên là Can và Crévin và Đại sứ Raoul Castro của Cuba từ Nam Vang đến vùng VC có nhiệm vụ gì đó, cũng bị VC đánh lừa bằng cách cho xuồng xuồng băng ngang qua sông, đi một đỗi thật xa, lên tới nguồn sông Saigon, rồi băng trở lại chỗ hẹp nhất như băng qua suối để đi về căn cứ VC trên đất Miên mà họ tưởng rằng căn cứ đó là ở Miền Nam VN. Nhờ *những thủ đoạn vặt* như vậy mà VC mới tuyên truyền bịp dư luận ở ngoại quốc, và căn cứ trên đất Miên không bị tiêu diệt bởi lực lượng VNCH. Điều đó chứng tỏ VC không thành thật ngay với cán bộ của mình, lẫn đồng minh.

Trong một dịp trò chuyện với bác sĩ Nguyễn Văn Thủ và bác sĩ Trần Hữu Nghiệp năm 1969 tại "phủ chủ tịch Chính phủ cách mạng lâm thời MNVN", 2 anh này nói với tôi rằng 2 anh có nhiệm vụ đi rước khách nước ngoài kể trên tại bờ sông biên giới. 2 anh hướng dẫn khách nước ngoài lên bờ bên này, đi rất xa, nhưng khi lên ngọn suối băng trở lại thì giáo sư Crévin nói rằng, "Tôi có cảm tưởng là tôi trở lại đất Kampuchea !". Anh bác sĩ Thủ liền đáp :

- Xa đất Kampuchea lắm rồi !

Tất cả đều cười hả hê vì đi quá xa, qua trắng thì sợ máy bay VNCH xạ kích tự do nên cũng thấm mệt, không nhớ phương hướng gì cả. Trên thực tế, căn cứ của Ban Dân Y chỉ nằm cách chỗ xuồng đậu 500m trên đất Kampuchea, tức là khỏi cần qua sông cũng đi tới rất mau lẹ thôi !

Trương Như Tảng

Tôi và anh Trương Như Tảng có đến căn cứ này dự lễ mãn khóa đào tạo 200 bác sĩ y khoa do bác sĩ Trần Hữu Nghiệp mời. Trong số sinh viên y khoa, tôi để ý một nhóm nữ sinh người Hoa, không thạo tiếng Việt mà cũng đi học. Đó cũng là đường lối chính trị lừa bịp của CSVN, kích lệ người Hoa tham gia mặt trận chống Mỹ. Đó là lời tiết lộ của cô Phùng Ngọc Anh, 21 tuổi, bị nhốt tại Tổng Nha Cảnh sát VNCH sau khi bắn lính Mỹ bằng cả 2 tay cầm 2 cây súng nhỏ, giữa thành phố Saigon. Cô là người Hoa Chợ Lớn, bị quân cảnh VNCH bắt tại hiện trường, nhưng đưa qua Cảnh sát Quốc gia điều tra không ra manh mối. Đêm đầu tiên của trận Mậu Thân 1968, cô bị đem thủ tiêu mà không chết. Cô được xe cứu thương đem về Nhà thương Chợ Rẫy thì công an phát hiện, đem biệt giam bỏ luôn không chữa và không cho ăn uống. Nhưng có một sinh viên người Việt ở lứa tuổi của cô, vận động anh em tù gởi thuốc trụ sinh vào cho cô uống và đem cơm cho cô ăn. 2 tháng sau, cô lành bệnh vì bị một lần đạn xuyên qua mông đít.

Sau này tôi xem báo biết cô ta bị kêu án 20 năm tù và bị đày ra Côn Đảo. Đến năm 1973 khi được trao đổi tù binh, cô được đưa về Hà Nội. Lần cô bị đem thủ tiêu năm 1968 có 2 người khác nữa là Lê Thị Riêng và Trần Văn Kiệu, cả 3 người bị bắn ở đường Hồng Bàng, trước Trường Cây Mai Riêng cô Phùng Ngọc Anh đã may mắn bị đạn nhưng không chết. Trong hội nghị Paris chấm dứt chiến tranh VN, VC tổ cáo hành động này của VNCH, rồi qua lời trình bày của Đỗ Thị Duy Liên (vợ Trần Bạch Đằng), là người đồng cảnh với Phùng Ngọc Anh, hội nghị Paris bị VC tẩy chay một tuần lễ để phản đối VNCH. Đó là năm 1969.